

РЕШЕНИЕ

№ 22046

гр. София, 01.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **6685** по описа за **2024** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Б. В. Б., срещу решение № 2536 от 29.05.2024г. на СРС, НО, 103-ти състав, постановено по нахд № 15499/2022г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон. Касаторът излага доводи, че водачът на пътното превозно средство (ППС) няма отговорност за издаване, ползване и изпълнение на разрешителен режим. Твърди, че според разпоредбата на [чл. 15, ал. 3 от Наредба № 11/03.07.2001 г. за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства](#) (Наредба № 11/03.07.2001г.), задължени да подадат заявление за издаване на необходимото разрешително са собствениците на тежки и/или извънгабаритни ППС или лицата, които извършват превози. Допълва, че чл. 11 от Наредба № 11/03.07.2001 г. ясно разграничава водача от лицето, което извършва превозите. Счита, че лицето което извършва превоза - превозачът, носи отговорност за движението на извънгабаритното ППС и осигуряването на съответните документи, а не водачът. Претендира, че ако има извършено нарушение, то санкцията следва да бъде за лицето отговорно за превоза /превозач или собственик/ на извънгабаритното ППС. Смята, че в случая е било допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно чл. 36 от Наредбата, контролът се осъществява от органите на Агенция "Пътна

инфраструктура" (А.), със съдействието на съответната служба на Министерство на вътрешните работи (МВР), а по време на проверката не е присъствал друг контролен орган, освен инспекторът на А.. Посочва още, че хипотезата на административно наказание на водача от органите на МВР, съгласно ЗДвП, се извежда от разпоредбата на чл. 177, ал. 3 от с.з., която определя наказанието на водач, управлявал извънгабаритно ППС, без необходимото разрешение. Твърди, че нарушението представлява „маловажен случай“, поради което е трябвало да му се отправи предупреждение, а не да се санкционира с глоба.

Касаторът Б. В. Б., моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 103-ти състав по нахд № 15499/2022г. и спорът решен по същество, като се отмени изцяло НП № 7815/18.08.2022г. на началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ в Агенция „Пътна инфраструктура“.

Ответникът – началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ в Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез своя процесуален представител юрк. Г. Н. е депозирал писмен отговор, в който е изразил своите съждения за неоснователност на жалбата. Поддържа се, че за да не бъде глобен, касаторът е следвало да подаде заявление, съгласно чл. 15, ал. 3 от Наредба № 11/03.07.2001 г., по образец, в администрацията управляваща пътя - А., за да бъде издадено разрешение за превоз на извънгабаритен товар и да се заплатят дължимите за това такси. Сочи аргументи за това, че правилно е определен субектът на нарушението - водачът на ППС - физическо лице, което извършва нарушение на [чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от Закона за пътищата \(ЗП\)](#). Изтъква, че водачът на ППС е следвало да познава нормативно регламентираното задължение относно движението на извънгабаритни и/или тежки превозни средства. Движейки се по републиканския път, без издадено разрешение от администрацията, само по себе си е в достатъчна степен обществено опасно, поради това, че е в разрез с разрешителния режим. Твърди, че деянието нарушава изискванията за ползване на пътищата, поради което правилно е привлечен Б. В. Б. към реализиране на отговорността по ЗП, а не по ЗДвП. Счита, че установеното нарушение не е маловажно, а е типично за вида си и не разкрива характеристика, различна от другите нарушения от този вид. Претоварването е със 12.010 тона, като се квалифицира като тежко. Подробни доводи за неоснователност на касационната жалба излага в представени по делото писмени бележи. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна и дава заключение, че решението на СРС следва да бъде потвърдено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 2536 от 29.05.2024г., постановено по нахд № 15499/2022г. на СРС, НО, 103-и състав е било изменено наказателно постановление /НП/ № 7815/18.08.2022г., издадено от началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ в Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на основание чл.53, ал.1, т.2, пр. второ от Закона за пътищата /ЗП/, на Б. В. Б. е било наложено наказание- „глоба“ в размер на 4 000.00

/четири хиляди/ лева за извършено нарушение по [чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а", пр. второ от ЗП](#), във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 5, б. "в", чл.8, ал.2 във вр. ал.1 и чл. 37, ал. 1, т. 1, пр. първо от Наредба № 11/03.07.2001 г. Със съдебния акт е намален размера на наказанието, като е определена глоба в минималния размер от 1 000.00 /хиляда/ лева.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал показанията на актосъставителя Д. Г. Г., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обоснован правния извод, че НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган, без да са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в АУАН фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП, ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Нарушението е било установено чрез техническо средство електронна везна за измерване на маса и поосово натоварване модел DFW-KR № 118845 и ролетка № 1303/18/5м., представляващи одобрен тип средства за измерване, като везна с № 118845, към датата на нарушението, е преминала преглед за техническа изправност. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че Б. В. Б. е извършил вмененото му нарушение по [чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а", пр. второ от ЗП](#), във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 5, б. "в", чл. 8, ал. 1 и чл. 37, ал. 1, т. 1, пр. първо от Наредба № 11/03.07.2001 г., във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност. Решаващият състав е приел обаче, че по делото няма данни лицето да е извършвало други идентични нарушения, поради и което размерът на глобата е бил редуциран до минималния такъв.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

По смисъла на чл.220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

Констатирано е било, че на 19.07.2022 г., в 12.20 часа на път II-82, км.31, на 400м. след табела П. в посока С.- [населено място], Б. В. Б. е управлявал и извършвал превоз на товар "пясък" с МПС с четири оси с две управляеми оси марка "И.", модел „Тракер“ с рег. [рег.номер на МПС] , като управлението му е извършено без разрешение (Разрешително), за превишаване на максимално допустимите норми по раздел II от Наредбата, за дейности от специалното ползване на пътищата, издадено от администрацията, управляваща пътя.

Административно наказващия орган е посочил, че ППС е тежко по смисъла на чл. 3, т. 2 от Наредба № 11/2001 г., тъй като при направени измервания с техническо средство електронна мобилна везна за измерване на маса и поосово натоварване на ППС, модел DFW-KR № 118845 и ролетка 1305/18/5 м. е констатирано, че при измерено разстояние между осите - 1.42 м., сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос на МПС е 31.010 т. при максимално допустимо натоварване на оста - 19 т., съгласно чл. 7, ал. 1, т. 5, б. "в" от Наредбата, като превишаването е с 12.010т. Деянието е квалифицирано като административно нарушение по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а", предл. второ, във вр. с чл. 8, ал. 2, чл. 8, ал. 1 и чл. 37, ал. 1, т. 1, предл. първо от Наредба № 11/03.07.2001 г.

Съставен е бил съставен АУАН № 9198/19.07.2022 г., в който е описана същата

фактическа обстановка. Актът бил предявен на жалбоподателя, който се запознал със съдържанието му и го подписал без възражения. Въз основа на тези факти, ответникът е направил извод, че Б. В. Б. е извършвал превоз на товари без разрешение за дейности в рамките на специалното ползване на пътищата /Разрешително/, поради което издал срещу него наказателно постановление № 7815/18.08.2022 г., което било предмет на разглеждане в съдебното производство по анд № 15499/2022 г.. по описа на Софийски районен съд.

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е правилен, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 във вр. ал.2 от НПК. Съображенията за това са следните:

В касационното производство не се решава материалноправния спор между страните, а същото има за предмет преценката относно правилността, респ. допустимостта и действителността на въззивното решение. Касационният съд изследва съответствието на решението с материалния закон, въз основа на фактите, установени от първата инстанция. Дейността му се свежда единствено до проверка, дали фактите са подведени вярно под хипотезата на правната норма и дали правилно са приложени предвидените в нея правни последици.

Настоящата касационна инстанция приема за правилни и изведени в съответствие с материалния закон, аргументите на СРС за съставомерност на деянието, извършено от касатора.

Санкционната разпоредба на чл.53, ал.1, т.2, пр. второ от ЗП, предвижда наказание "глоба" от 1000 до 5000 лева, ако деянието не представлява престъпление, за физическите лица, нарушили разпоредбите на чл. 25, чл. 26, ал. 1, т. 1, букви "в" и "г", т. 2, ал. 2 и, ал. 5 и чл. 41 или които извършат или наредят да бъдат извършени следните дейности: движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства и товари без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя. Именно като водач на МПС, който непосредствено извършва дейността по движение на тежкия товарен автомобил без надлежно издадено разрешение, Б. В. Б. е извършил вмененото му нарушение. Касаторът е следвало да знае максимално допустимите стойности по Наредба № 11/03.07.2001 г. и да вземе необходимите мерки, за да се увери, че не превозва товар над тези стойности. Следва да бъде посочено, че въведеното задължение за собствениците на извънгабаритни и/или тежки ППС по чл. 15, ал. 3 от Наредба № 11/03.07.2001 г. не освобождава водачите на съответното ППС от задължението да спазват правилото на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а", пр. второ от ЗП. Б. В. Б. е санкциониран не за това, че не е подал заявление за издаване на съответно разрешително или че не е направил необходимото за издаването му, а за това, че е управлявал тежко ППС без да има издадено съответното разрешително. Обстоятелството, че водачът не е собственик на автомобила и че няма задължение по осигуряването на такова разрешително, не прави процесното деяние несъставомерно.

Субект на административнонаказателната отговорност по чл.53, ал.1 от ЗП, може да бъде всяко физическо лице, което наруши законово установената забрана по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП за движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства без надлежно разрешение - т. е. кръгът на субектите на това нарушение не се изчерпва със собствениците на извънгабаритни и/или тежки ППС и с превозвачите по смисъла на § 1, т. 5 от Закона за автомобилните превози. Именно като водач на моторното превозно средство, който непосредствено извършва дейността по

движение на тежкия товарен автомобил без надлежно издадено разрешение, Б. В. Б. е физическото лице, извършител на нарушението. За превозвача съществува задължението да осигури разрешителното по чл. 15, ал. 3 от Наредбата, но за водача тежи задължението да осъществи превода при спазване на изискванията на закона, включително да разполага с издадено разрешително. Неизпълнението на това задължение от водача обуславя отговорността му по чл.53, ал.1, т.2, пр. второ ЗП, поради което и дадената правна квалификация е законосъобразна. Аргумент в подкрепа на горното е и разпоредбата на чл. 37, ал. 1, т. 1 от Наредба № 11/03.07.2001 г.

Във връзка с реда за констатиране на нарушението, относимите норми на чл.56 от ЗП във вр. с чл. 36 от Наредба № 11/03.07.2001 г., сочат на надлежно упражнена компетентност от органите на А.. Участието на органите на МВР в контрола на извънгабаритните ППС, осъществяван от А., е с цел съдействие и няма отношение към законосъобразното протичане на административнонаказателното производство.

Не се възприемат доводите в касационната жалба, че в процесния случай следва да се приложи чл.177, ал.3 ЗДвП, доколкото този закон касае изискванията към пътните превозни средства за участие в движението, а ЗП засяга управлението на безопасността на пътната инфраструктура. Извършването на превоз с тежко ППС създава потенциална опасност за движението по републиканския път, водеща до повреждане и преждевременно износване на пътната инфраструктура.

Действително, предвид субекта на нарушението - водач на тежко ППС, което е в нарушение на параметрите за движение по пътищата, има донякъде съвпадение на деянията при двата състава, но разликите са в обществените отношения, които се регулират - правила за безопасност на движение по пътищата в ЗДвП и правила за ползването и безопасността на пътната инфраструктура в ЗП. При безспорно установено неспазване на формулирана в ЗП - чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП обща забрана, органите по чл. 56, ал. 2, т. 1 от ЗП - в случая длъжностните лица на А. са оправомощени да го установят и да издадат наказателно постановление на водача, предвиден като субект на това нарушение.

Правилно Софийски районен съд е определил като несправедлив наложения размер на административното наказание и го е намалил до минимално предвидения в санкционната разпоредба. Пределите на имуществената санкция варират в обхвата от 1000 до 5000 лева. Нарушението е било първо за наказаното лице, като не са установени доказателства за системност или за настъпване на допълнителни вреди. Извършена е преценка от въззивния съд на баланса между засегнатите обществени отношения и интереса на санкционираното лице, поради което глобата правилно е била редуцирана до въведения от законодателя минимален размер.

Настоящият касационен състав не споделя тезата, изразена в касационната жалба, за прилагане института на "маловажност" по смисъла на § 1, т.4 от ДР на ЗАНН. Процесното нарушение не разкрива специфики, които да го отличават от обикновените случаи на нарушения от същия вид. Единствено поради факта, че извършеното е за първи път, не прави нарушението маловажно. Законът за пътищата регулира значими обществени отношения, свързани с ползването и безопасността на пътната инфраструктура. Размерът на предвидените в ЗП административни наказания е показателен за важноста на регулираните обществени отношения. В случая с деянието се засягат обществени отношения, които се ползват с висока степен на защита. Касаторът следва да притежава професионална компетентност и като

професионалист да бъде запознат с нормативната уредба, касаеща неговата дейност и стриктно да я спазва.

В заключение, решението от 29.05.2024г. на СРС, НО, 103-ти състав е правилно на основание чл.348, ал.1, т.1 във вр. ал.2 от НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН в полза на ответника следва да се присъдят разноски за осъществено процесуално представителство от юрк. Г. Н., които се определят в размер на сумата от 80.00 (осемдесет) лева на основание чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221, ал.2 АПК във вр.чл.63в ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2536 от 29.05.2024г., постановено по нахд № 15499/2022г. на СРС, Наказателно отделение, 103-ти състав.

ОСЪЖДА Б. В. Б. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ с адрес: [населено място], пл. „М.“ № 3 сумата от 80 (осемдесет) лева на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.